

PRAG 10

Ziua În Care Totul S-A Rupt

Nimeni nu știe care va fi ziua.

Acesta este primul adevăr.

Putem planifica.

Putem prevedea.

Putem construi sisteme, strategii, protecții și rezerve.

Ne putem convinge că experiența este o formă de imunitate.

Dar vine mereu o zi în care ceva se rupe.

Uneori este o persoană.

Uneori o iluzie.

Uneori un proiect.

Uneori corpul.

Uneori o relație.

Uneori o certitudine pe care o consideram de neclintit.

Ceea ce face acea zi atât de particulară este faptul că, aproape întotdeauna, o recunoaștem abia după.

Când se întâmplă pare un eveniment.

Mai târziu înțelegem că era o frontieră.

Și eu am avut ziua mea.

Mai mult de una, probabil.

Pentru că viața este generoasă în a distribui fracturi.

Nu întreabă vârsta.

Nu întreabă rolul.

Nu întreabă contul din bancă.

Nu întreabă curriculumul.

Bate la ușă și atâta.

Îmi amintesc o senzație precisă.

Nu durerea.

Nu frica.

Surpriza.

Surpriza de a descoperi cât de repede se poate schimba peisajul unei vieți.

Într-o zi totul pare stabil.

A doua zi stabilitatea devine o amintire.

Și te trezești privind ruinele a ceva ce considerai permanent.

În acel moment descoperi una dintre marile iluzii ale existenței.

Credem că suferim pentru ceea ce pierdem.

De foarte multe ori suferim pentru ceea ce credeam etern.

Pierderea distruge un eveniment.

Deziluzia distruge o convingere.

Iar convingerile au rădăcini profunde.

Când ceva se rupe cu adevărat, primul impuls este să repara.

Este uman.

Căutăm imediat o soluție.

O explicație.

Un remediu.

Un responsabil.

Orice, numai să nu acceptăm că unele lucruri nu pot fi reconstruite în forma originală.

Am purtat și eu acea bătălie.

Ca toți.

Bătălia împotriva evidenței.

Pentru că evidența este brutală.

Nu negociază.

Nu consolează.

Există.

Și atât.

Există momente în care viața nu îți acordă timp să te pregătești.

Te împinge înăuntrul transformării.

Vrei sau nu vrei.

Acolo descoperi cine ești.

Nu când totul funcționează.

Când ceva încetează să funcționeze.

Nu când primești.

Când pierzi.

Nu când construiești.

Când privești o parte a construcției
prăbușindu-se.

Multe persoane își imaginează reziliența ca pe
o calitate eroică.

Eu am văzut-o mereu în alt fel.

Reziliența nu este forță.

Este adaptare.

Forța spune:

"Voi rezista."

Reziliența spune:

"Mă voi transforma."

Iar diferența este enormă.

Pentru că unele furtuni nu pot fi învinse.

Pot doar să fie traversate.

De-a lungul vieții mele am întâlnit persoane
care pierduseră mult mai mult decât mine.

Persoane care văzuseră prăbușindu-se lumi
întregi.

Familii.

Sănătate.

Siguranțe.

Afecțiuni.

Privindu-le am învățat o lecție fundamentală.

Durerea nu distruge neapărat o persoană.

Adesea distruge imaginea pe care acea
persoană o avea despre sine.

Iar este o distrugere foarte diferită.

Când durerea vine, ne obligă să ne prezentăm
fără măști.

Fără titluri.

Fără roluri.

Fără protecții.

Doar noi.

Și ceea ce rămâne.

La început această expunere sperie.

Apoi devine o formă de adevăr.

Pentru că în sfârșit încetăm să jucăm teatru.

Îmi amintesc o fază a vieții mele în care tot
ceea ce consideram important părea să se
clatine în același timp.

Nu era o criză singulară.

Era o convergență.

Ca și cum destinul ar fi decis să prezinte toate întrebările în același moment.

A fost un anotimp dificil.

Dar astăzi nu l-aș șterge.

Dintr-un motiv simplu.

Mi-a arătat ce era real.

Când o casă arde, nu pierzi doar ceea ce este distrus.

Descoperi și ce rezistă la foc.

Crizele au această funcție.

Separă esențialul de superfluu.

Cu o precizie aproape crudă.

Persoane care păreau centrale devin irelevante.

Persoane aparent marginale devin indispensabile.

Ambiții care păreau enorme își pierd dintr-odată sensul.

Lucruri mici capătă o valoare imensă.

O îmbrățișare.

Un apel telefonic.

O prezență.

Un cuvânt sincer.

Viața reorganizează prioritățile fără să ceară
consimțământul nostru.

Și poate așa este drept.

Pentru că mult din ceea ce învățăm cu
adevărat se naște din acele fracturi.

Nu din continuitate.

Din întrerupere.

Privind în urmă, îmi dau seama că ziua în care
totul s-a rupt nu a fost și ziua în care totul s-a
sfârșit.

A fost ziua în care a început ceva diferit.

Dar acest adevăr nu l-am înțeles imediat.

L-am înțeles după.

Mult după.

Când ruinele începuseră deja să devină
temelii.

Când rănilor începuseră deja să devină
cicatrici.

Când frica lăsase loc înțelegerii.

Există o întrebare pe care timpul o pune
fiecărei ființe umane.

Mai devreme sau mai târziu.

Nu privește succesul.

Nu privește banii.

Nu privește prestigiul.

Întrebarea este mult mai simplă.

"Ce faci când ceva se rupe?"

Unii se opresc.

Unii se ascund.

Unii dau vina pe lume.

Unii învață.

Eu am încercat să învăț.

Nu întotdeauna bine.

Nu întotdeauna repede.

Dar destul cât să înțeleg un lucru.

Ruptura nu este sfârșitul poveștii.

Este sfârșitul iluziei precedente.

Iar între cele două există o diferență enormă.

Pentru că de fiecare dată când ceva se rupe,
ceva este și dezvăluit.

Caracterul.

Relațiile.

Adevărul.

Esențialul.

Și când praful se așază în sfârșit, când
zgomotul încetează să umple aerul, când

durerea își pierde vocea cea mai agresivă,
rămâne o întrebare tăcută.

Nu:

"De ce s-a întâmplat?"

Ci:

"Cine am devenit după?"

Din acea întrebare se naște capitolul următor.

Pentru că ziua în care totul s-a rupt nu a
distrus doar ceva.

M-a obligat să descopăr ceea ce ar fi rămas în
picioare.